

det egentlig til med jeres Frøken og ham Kap'lanan? Nu synes jeg, de maa ha'e kigget længe nok paa hinanden, saa de snart kunde skrive Redelighed."

"Aa, jeg skal sige dig noget," sagde en anden, der skødesløst stod lænet op til Kirkeporten. „Det maa ikke gaa for hastigt til mellem fine Folk. Det er med disse hersens Frøkner ligesom med Honsene — de skal altid vrikke lidt med Gumpen, før de gi'er sig over. Er det Løgn, hvad jeg siger, Maren?"

Den tiltalte sad ubevægelig paa sin høje Buk og stirrede stift udover Hestenes Øren uden at svare. Han fandt det ganske uforeneligt med sin gejstlige Stilling at indlade sig i Passiar med slige Gudsbespottere, der forhaanede Provstens Kusk og tog Frøken Ragnhilds Navn forfængeligt.

I det samme sluttede Salmesangen inde i Kirken, Døren til Vaabenhuset aabnedes, og Folk begyndte at strømme ud.

Blandt de Mænd, der efterhaanden samlede sig foran Indgangen for her at oppebie Kirkestævnet, var der en, som fra alle Sider var Genstand for en særlig Opmærksomhed. Det var en midaldrende, bondeklædt Mand, høj, mager, noget ludende, med lange, fremoverhængende Arme og et paafaldende lille Hoved. I dette lille, noget fladtrykte Hoved sad et ejendommeligt Katteansigt — klogt og aarvaagent — med to rødrandede Øjne og et tyndt, rødtligt Fuldskæg. De fleste af Mændene gik hen og rakte ham Haanden og saae samtidigt op paa ham med et bekymret spørgende Blik, hvilket han regelmæssigt besvarede ved at trække Munden op til et skævt Smil.

Pludseligt delte Menneskemassen sig foran Kirkedøren, og i denne viste sig Kapellan Hansteds præsteklædte Skikkelse.

Skönt han allerede havde præket adskillige Gange, baade her og i Vejlbj, saae han bleg og anstrengt ud og hilste med tydelig Forlegenhed paa den forsamlede